

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorum, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

III. De Ivstitia Fidei Coram Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

Spiritus sancti, ut ea non modò gratiam apprehendat, verùm etiam in operibus sequentibus Spiritui sancto cooperetur.

Relinquantur igitur ante conversionem hominis, duæ tantùm efficientes causæ, (ad conversionem efficaces) nimirum Spiritus sanctus, & verbum Dei, quod est instrumentum Spiritus sancti, quo conversionem hominis efficit. Hoc verbum homo certè audire debet: sed tamen ut illud ipsum vera fide amplectatur, id nequaquam suis viribus proprijs, sed sola gratia & operatione Dei Spiritus Sancti obtinere potest.

III.

DE IUSTITIA FIDEI
CORAM DEO.*Status controuersie.*

UNANIMI consensu (ad normam verbi diuini & sententiam Augustanæ Confessionis) in Ecclesijs nostris docetur, nos peccatores longè miserrimos sola in Christum fide coram Deo iustificari & saluari: ita ut Christus solus nostra sit iustitia. Hic autem Iesus Christus saluator noster, & iustitia nostra, verus Deus est, & verus homo, etenim diuina & humana naturæ in ipso sunt personaliter vnitæ. Quæsitum igitur fuit: secundùm quam naturam Christus nostra sit iustitia? Et hac occasione duo errores & quidem inter se pugnantes, Ecclesias quædam perturbârunt.

Vna enim pars sensit, Christum tantummodò secundùm diuinam naturam esse nostram iustitiam: si videlicet ille per fidem in nobis habitet: etenim omnia hominũ peccata, collata nimirũ cum illa per fidem inhabitante diuinitate, esse instar vnius guttulæ aquæ, cum

Jerem. 23.
1. Cor. 1.
2. Cor. 5.

magno mari comparata. Contra hanc opinionem alij quidam asseruerunt, Christum esse nostram coram Deo iustitiam, duntaxat secundum humanam naturam.

AFFIRMATIVA.

*Syncera doctrina piarum Ecclesiarum,
vtrique commemorato errori opposita.*

I.

AD refellendum vtrumque errorem, credimus, docemus, & confitemur vnanimiter: quod Christus verè sit nostra iustitia: sed tamè neq; secundum solam diuinam naturam, neq; secundum solam humanam naturam, sed totus Christus, secundum vtramque naturam, in SOLA, videlicet, obedientia sua: quam Patri ad mortem vsq; absolutissimam Deus & homo præstitit: eaque nobis peccatorum omnium remissionem, & vitam æternam promeruit. Sicut scriptum est: Sicut per inobedientiam vnius hominis peccatores constituti sunt multi: ita & per vnius obedientiam iusti constituentur multi, Rom. 5.

II.

Credimus igitur, docemus, & confitemur, hoc ipsum nostram esse coram Deo iustitiam, quod Dominus nobis peccata remittit, ex mera gratia, absq; vlllo respectu præcedentium, præsentium, aut consequentium nostrorum operum, dignitatis aut meriti. Ille enim donat atque imputat nobis iustitiam obedientie Christi: propter eam iustitiam à Deo in gratiam recipimur, & iusti reputamur.

III.

Credimus etiam, docemus, & confitemur, SOLAM FIDEM esse illud medium & instrumentum, quo Christum saluatorem, & ita in Christo iustitiam illam, quæ coram iudicio Dei consistere potest, apprehendimus: propter Christum enim fides illa nobis ad iustitiam imputatur, Rom. 4.

Credi

Credimus præterea, docemus & confitemur, fidem illam iustificantem non esse nudam notitiam historice de Christo, sed ingens atq; tale DEI donum, quo Christum Redemptorem nostrum, in verbo Euangelij rectè agnoscimus, ipsique confidimus: quòd videlicet propter solam ipsius obedientiam, ex gratia, remissionem peccatorum habeamus, sancti & iusti coram Deo Patre reputemur, & æternam salutem consequamur.

Credimus, docemus, & confitemur, vocabulum (iustificare) phrasi scripturæ sacræ, in hoc articulo, idem significare, quòd absolvere à peccatis: vt ex dicto Salomonis intelligi potest: Qui iustificat impium, & qui condemnat iustum, abominabilis est vterq; apud Deum. Item: Quis accusabit electos Dei? Deus est, qui iustificat.

Et, si quando pro vocabulo iustificationis, vocabula regenerationis & viuificationis vsurpantur: (quòd in Apologia Augustanæ Confessionis factum est) sunt ea in illa superiore significatione accipienda. Nam aliàs eæ voces de hominis renouatione intelligendæ sunt, quæ à fidei iustificatione rectè discernitur.

Credimus, docemus, & confitemur etiam, etsi verè in Christum credentes & renati multis infirmitatibus & næuis vsq; ad mortem sunt obnoxij: non tamen illis ve de iustitia, quæ per fidem ipsis imputatur, vel de æterna salute esse dubitandum: quin potius firmiter illis statuendum esse, quòd propter Christum, iuxta promissionem & immotum verbum Euangelij, Deum sibi placatum habeant.

Credimus, docemus, & confitemur, quòd ad conseruandam puram doctrinam de iustitia fidei coram Deo, necessarium sit: vt particulæ exclusiue, (quibus Apostolus Paulus Christi meritum ab operibus notis profus separat, SOLI QVE Christo eam gloriam

III.

IIII.

V.

Prosey. 17.

Roman. 8.

VI.

VII.

tribuit) quam diligentissime retineantur, ut cum Paulus scribit, ex gratia, gratis, sine meritis, absq; lege, sine operibus, non ex operibus: Quæ omnia hoc ipsum dicunt: S O L A fide in Christum iustificamur & saluamur.

VIII.

Galat. 5.

Credimus, docemus, & confitemur, etiam antecedens contritio, & subsequens noua obedientia ad articulum iustificationis coram Deo non pertinent: non tamen talem fidem iustificantem esse fingendam, quæ vnâ cum malo proposito, peccandi videlicet, & contra conscientiam agendi, esse & stare possit. Sed postquam homo per fidem est iustificatus, tum veram illam & viuam fidem esse per charitatem efficacem, & bona opera semper fidem iustificantem sequi, & vnâ cum ea, si modò vera & viuâ fides est, certissimè deprehendi. Fides enim vera nunquam sola est, quin charitatem & spem semper secum habeat.

ANTITHESIS, SEV NEGATIVA.

Reiectio contraria & falsæ doctrina.

Repudiamus ergo, & damnamus omnia falsâ dogmata, quæ iam recitabimus.

- I. Christum esse iustitiam nostram solummodo secundum diuinam naturam.
- II. Christum esse iustitiam nostram tantummodo iuxta humanam naturam.
- III. In dictis Prophetis & Apostolicis, vbi de iustificatione fidei agitur, vocabula (iustificare & iustificari) non idem esse, ac à peccatis absoluerè, & absolui, & remissionem peccatorum consequi, Sed nos per charitatem à Spiritu sancto infusam, per virtutes, & per

opera

opera, quæ à charitate promanant, re ipsa coram Deo iustos fieri.

Fidem non respicere in solam Christi obedientiam, sed in diuinam eius naturam: quatenus, videlicet, ea in nobis habitet atq; efficax sit: vt per eam inhabitationem peccata nostra regantur.

Fidem esse talem fiduciam in obedientiam Christi, quæ possit in eo etiam homine permanere & consistere, qui vera pœnitentia careat, & vbi charitas non sequatur: sed qui contra conscientiam in peccatis perseveret.

Non ipsum Deum, sed tantùm dona Dei in credentibus habitare.

Fidem ideo salutem nobis conferre, quòd nouitas illa, quæ in dilectione erga Deum & proximum consistit, per fidem in nobis incoëtur.

Fidem in iustificationis negotio primas quidẽ partes tenere: sed tamen etiam renouationem & charitatem ad iustitiam nostram coram Deo pertinere: ita vt renouatio & charitas quidem non sint principalis causa nostræ iustitiæ: sed tamen iustitiam nostram coram Deo (si absint renouatio & charitas) non esse integram & perfectam.

Credentes in Christum coram Deo iustos esse & saluos, simul per imputatam Christi iustitiam, & per inchoatam nouam obedientiam: vel, partim quidem per imputationem iustitiæ Christi, partim verò per inchoatam nouam obedientiam.

Promissionem gratiæ nobis applicari per fidem in corde, & præterea etiam per confessionem, quæ ore fit, & per alias virtutes.

Fidem non iustificare sine bonis operibus: itaq; bona opera necessariò ad iustitiam requiri, & absq; eorum præsentia hominem iustificari non posse.

IIII.

V.

VI.

VII.

VIII.

IX.

X.

XI.

DE

III.

DE BONIS OPERIBVS.

Status controuersie.

INDOCTRINA de bonis operibus, duæ controuersie in quibusdam Ecclesijs ortæ sunt.

I.

Primum schisma inter Theologos quosdam factum est, cum alij assererent: bona opera necessaria esse ad salutem: impossibile esse saluari sine bonis operibus: Et, neminem vnquam sine bonis operibus saluatum esse: Alij verò docerent: Bona opera ad salutem esse perniciofa.

II.

Alterum schisma inter Theologos nonnullos super vocabulis (necessarium & liberum) ortum est. Altera enim pars contendit, vocabulum (necessarium) non esse usurpandum de noua obedientia: eam enim non a necessitate quadam & coactione, sed à spontaneo spiritu promanare. Altera verò pars vocabulum (necessarium) prorsus retinendum censuit: propterea, quòd illa obedientia non in nostro arbitrio posita & libera sit, sed homines renatos illud obsequium debere præstare.

Et dum de commemoratis illis vocabulis disputatum est, tandem etiam de re ipsa fuit disceptatum. Alij enim contenderunt, Legem apud Christianos prorsus non esse docendam: sed tantummodò doctrina Euangelij homines ad bona opera inuitandos esse. Alij hanc opinionem impugnarunt.

AFFIR.